

РЕШЕНИЕ

№ 2952

гр. София, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДАНИЕЛА П. ПОПОВА

при участието на секретаря ГЕРГАНА ИВ. ДАНАИЛОВА
като разгледа докладваното от ДАНИЕЛА П. ПОПОВА Гражданско дело № 20211110162006 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.124 и сл. от ГПК.

Предявен е иск с правно основание по чл. 422 ГПК вр. чл.128, т.2 КТ за сумата от 5313,86 лв., представляваща неизплатено трудово възнаграждение за периода от 01.06.2019 г. до 23.03.2020 г., ведно със законната лихва от 28.09.2020 г. до окончателното изплащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 51686/2020 г. по описа на СРС, 30 с-в.

В исковата молба се твърди, че по силата на сключен на 15.05.2019 г. между страните трудов договор ищецът е заемал при ответното дружество длъжността „машинен оператор на машина за леене”, на пълно работно време - 8 часа, и с основно трудово възнаграждение в размер на 700 лв. Твърди се, че в средата на м. юни 2019 г. ищецът е депозирал пред работодателя едномесечно предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение, като на 12.08.2019 г. започнал работа при друг работодател. Ищецът сочи, че въпреки подаденото предизвестие, през м. март 2020 г. установил, че работодателя не е прекратил трудовия му договор, като го водел на работа в дружеството до 23.03.2020 г. По подробно изложените в исковата молба съображения се претендира признаване за установено съществуването на

вземане на ищеца против ответника за сумата от 5313,86 лв., представляваща неизплатено трудово възнаграждение за периода от 01.06.2019 г. до 23.03.2020 г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 28.09.2020 г. до окончателното изплащане, както и присъждане на разноските по делото.

Ответникът е депозирал отговор в законоустановения срок, с който оспорва изцяло предявения иск, като поддържа, че за процесния период ищецът не е полагал труд при ответника, поради което не му се следва трудово възнаграждение. Претендира разноски.

*Съдът, като прецени **относимите** доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:*

По реда на чл. 410 и сл. ГПК срещу ответника в полза на ищеца е издадена заповед за изпълнение за негови задължения за сумата от 5313,86 лв. - неизплатено трудово възнаграждение за периода от 01.06.2019 г. до 23.03.2020 г., ведно със законната лихва от 28.09.2020 г. до окончателното изплащане.

Не е спорно по делото и от представените писмени доказателства се установява, че по силата на сключен на 15.05.2019 г. между страните трудов договор ищецът е заемал при ответното дружество длъжността „машинен оператор на машина за леене”, на пълно работно време - 8 часа, и с основно трудово възнаграждение в размер на 700 лв.

На 12.08.2019 г. ищецът започнал работа при друг работодател –на пълно работно време при възнаграждение в размер на 755 лева..

През м. март 2020 г. във връзка с подадено искане за заплащане на парични помощи, ищецът установил, че трудовото му правоотношение с ответника работодател от 15.05.2019г. не е прекратено, за което сезирал инспекцията по труда.

На 23.03.2020г., трудовият договор от 15.05.2019г. бил прекратен на основание чл.328, ал.1, т.1 от КТ, което е отразено и в трудовата книжка на ищеца.

По делото са събирани и гласни доказателства.

Св. М. Н. установява, че през 2019г. ищецът започнал работа при друг работодател, като правоотношението между ищеца и ответника, било

прекратено по-късно.

Св.И. И. от своя страна също установява, че ищецът е напуснал работата си при ответника и е започнал работа във фирма ....

Показанията на свидетелите са непротиворечиви и съответни на останалите, събрани по делото доказателства, поради което съдът ги възприема изцяло.

Така установената фактическа обстановка налага следните правни изводи:

Спорното по делото обстоятелство е дължи ли се на ищеца претендираното от него трудово възнаграждение за исковия период от време от 01.06.2019 г. до 23.03.2020. включително.

Основен принцип в трудовото право е възмездността на труда. Срещу престиране на работната сила работникът или служителят трябва да получи възнаграждение, чието изплащане е вменено в задължение на работодателя. В тежест на работодателя е да докаже, че е изпълнил задължението да плати трудово възнаграждение за исковия период, а на работника, че е престира труд си добросъвестно и според договореното. Така се разпределя доказателствената тежест с оглед разпоредбата на чл. 154, ал. 1 от ГПК, тъй като всяка страна е длъжна да докаже твърденията си. Това са положителни факти, от които тя черпи благоприятни за себе си правни последици. Не подлежат на доказване отрицателните факти, поради което при направено възражение от страна на работодателя, че работникът не е полагал труд, в тежест на последния е да докаже при условията на пълно и главно доказване, че е престира работната си сила добросъвестно и на работното си място. Наличието само на сключен трудов договор не е достатъчно, за да възникне задължение за работодателя да заплаща трудово възнаграждение, а е необходимо и работникът или служителят да полага труд и фактически да осъществява съответната трудова функция. / в този смисъл - решение № 76/21.11.2011 г. по гр. дело № 329/11 г., III г. о. на ВКС, решение № 171/10.07.2013 г. по гр. дело № 843/12 г., IV г. о. на ВКС, определение № 116/13.02.2019 г. по гр. дело № 937/2018 г., IV г. о. на ВКС/. Трудовият договор е особен вид възмезден договор, което се обуславя от съдържанието на основните насрещни престации по него – от страна на работника/служителя - предоставяне на работодателя на работната си сила, от

страна на работодателя - заплащане на трудово възнаграждение, представляващо цената на работната сила. Работникът/служителят е длъжен да изпълнява работата, за която се е уговорил, и то точно и добросъвестно /чл. 124 и чл. 125 от КТ/, като работодателят му дължи уговореното трудово възнаграждение /чл. 128 от КТ/ за извършената работа. При непрестиране на работната сила право на трудово възнаграждение съществува само в случаите, когато това не се дължи на виновно поведение на работника/служителя, а именно: при неизпълнение на трудовите норми /чл. 266, ал. 1 от КТ/, при престой и производствена необходимост /чл. 267 от КТ/, при производство на некачествена продукция /чл. 268, ал. 3 от КТ/.

Съгласно разпоредбата на чл. 124 от КТ, едно от основните задължения на работодателя е да заплаща възнаграждение на работника или служителя, който въз основа на сключен трудов договор е полагал труд. Възнаграждението се дължи за извършената работа, която съгласно чл. 125 от КТ работникът или служителят следва да изпълнява точно и добросъвестно /възложен обем, срочно, с влагане на необходимите знания, мнения и сръчности, съобразно технологичните изисквания, с желание възложената работа да бъде изпълнена/. Следователно и както бе посочено по-горе- наличието само на сключен трудов договор не е достатъчно, за да възникне задължение за работодателя да заплаща трудово възнаграждение, а е необходимо и работникът или служителят да полага труд и фактически да осъществява съответната трудова функция.

Безспорно е по делото обстоятелството, че между страните е възникнало и съществувало валидно трудово правоотношение по силата на сключен трудов договор от 15.05.2019, съгласно който ... ЕООД, гр. София, като работодател е възложил на ищеца Е. Н., като служител, който е приел да изпълнява длъжността "машинен оператор на машина за леене", срещу заплащане на основно трудово възнаграждение в размер на сумата от 700 лв., считано от 15.05.2019 г. Безспорно е също така обстоятелството, че със заповед от 23.03.2020г., издадена от управителя на ответното дружество е прекратено трудовото правоотношение с ищеца, считано от 23.03.2020 г. Спорно е по делото обстоятелството, дължи ли се на ищеца, претендираното от него трудово възнаграждение за исковия период от време от 01.06.2019 г. до 23.03.2020. включително, както и дали ищецът е полагал реално труд при ответника за исковия период от време.

В отговора на исковата молба е направено изрично възражение от страна на ответника, чрез неговия процесуален представител, че в разпоредбата на [чл. 128, т. 1 от КТ](#) е предвидено задължение за работодателя да начислява и плаща възнаграждение за извършена работа от работника/служителя, но такова се дължало само за действително престиран труд, който факт не бил в случая безспорно установен от ищеца. С оглед на което, съдът приема, че в доказателствена тежест на ищеца съгласно разпоредбата на [чл. 154, ал. 1 от ГПК](#) е да ангажира доказателства за установяване на положителния релевантен факт, а именно, че е полагал труд на заеманата от него длъжност през исковия период от време при ответника. По делото не са ангажирани категорични доказателства от страна на ищеца в тази насока. Нещо повече – самият ищец твърди, че е напуснал работа при ответника и е започнал работа при друг работодател. Тези факти установяват и разпитаните по делото свидетели. От ангажираните по делото писмени доказателства от страна на ищеца също не би могло да се установи по несъмнен начин обстоятелството, че е налице реалното престиране на труд и изпълнение на трудовата функция от негова страна през исковия период от време. С оглед на което следва да се приеме за недоказан факта, че ищеца е полагал труд при ответника през исковия период от време, за който претендира заплащане на трудово възнаграждение. В процесния случай не са ангажирани по делото доказателства, че за исковия период ищецът е полагал реално труд при ответника. От друга страна, вписването в трудовата книжка на ищеца на процесния период като време, отработено при ответника, само по себе си не е достатъчно да обуслови дължимост на претендираното трудово възнаграждение. В процесния случай, съвкупна преценка от съда на този факт на вписване, с останалите доказателства по делото, дава основание да се приеме, че трудовото възнаграждение на ищеца не се дължи защото работата не е извършена от ищеца. Поради това, предявеният иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен. Отхвърлянето на главния иск влече неоснователност и на акцесорната претенция за лихва, която също подлежи на отхвърляне.

При този изход на делото ищецът няма право на разноски – нито в исковото, нито в заповедното производство. В негова тежест следва да се възложат сторените от ответника разноски – заплатено адвокатско

възнаграждение в двете производства.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от **Е. Д. Н.**, ЕГН *****, с адрес ..., срещу ... **ЕООД, ЕИК** ..., ..., икове с правна квалификация чл.422 от ГПК, вр. чл.128, т.2 от КТ и чл.86 от ЗЗД – за признаване за удтановени задълженията на ответника за сумата от 5313,86 лв. - неизплатено трудово възнаграждение за периода от 01.06.2019 г. до 23.03.2020 г. по трудов договор от 15.05.2019г., ведно със законната лихва от 28.09.2020 г. до окончателното изплащане., за които е издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№ 51686/2020. на СРС, 30 състав.

ОТХВЪРЛЯ молбата на **Е. Д. Н.**, ЕГН *****, с адрес ..., за присъждане на разноси както в заповедното, така и в исковото производства.

ОСЪЖДА **Е. Д. Н.**, ЕГН *****, с адрес ..., да заплати на ... **ЕООД, ЕИК** ..., ..., сумата от 500 лева – разноси в заповедното и 830 лева – разноси в исковото производства.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____